

И ще скоро да съзидимъ
Храмъ надъ вражитѣ кости;

Като майка развълнуванъ
И незлобенъ катъ дѣте
Идж и тебъ принось струвамъ
Тезъ трептящи стихове.

Знамъ, че твоята лжчезарность
Да опишж нѣмамъ мощь,
И такава благодарность
Да искажж слабъ схмъ йощ'

Знамъ, че блѣдно шж вѣспѣиж
Хубостьта на тоя часъ,
Че за тази епопея
Трѣбба Омиръ, Пушкинъ, Тасъ;

Но бива ли да нѣмѣиж
При вѣсторгъ такъвъ голямъ?
Азъ рѣшихъ да го излѣиж
Както мож, както знамъ.

Тжй, кога на Истога прѣсенъ
Слънцето отъ горскій връхъ
Яви своя ликъ небесенъ,
Птичето го срѣсна съ пѣсенъ
А цвѣтето—съ джхъ!